

„Imam drugo, ali ta me je bila natepla. Zato sem zbežala k babici, ki mi je dala to novo krilce.“

„Pa si šla mami pokazat, je-li?“

„Da, babica mi je rekla, da mama tukaj spi. A mamica noče priti in me noče pogledati.“

Deklica jame zopet plakatiti ter si zakrije oči z ročicami.

S kostanja je padal list za listom, eden rumen, drugi rdeč in drugi zopet od slane opaljen in ovel. A na nebu je še stala bledega meseca senca kakor spomin na uvelo srečo v žalostnem človeškem srcu.

Moj mili Bog! Zakaj je ta naša pomlad tako kratka, a ta jesen, to umiranje, ta žalost, tako dolga? In zakaj že to človeške popje, zakaj že tudi to dete mora izkusiti, preden mu je vzcvetel maj, žalostno in uvelo jesen? Zakaj mora zaman iskati matere na pokopališču? Moj Stvarnik! Ti veš, zakaj; mi ljudje ne umemo tega.

Šiba.

Šiba, šiba,
Huda zver,
Hujše najti
Ni nikjer.

Zvezde svetle
So solzé,
Ki v očeh se
Mi blesté.

Ko po hlačah
Šviga mi,
Zvezde svetle
Vžiga mi.

Ko pa zrastem,
Bom vesel,
Da sem pesem
Šibi pel.

Gradiški.

